

Phần 1: Bài Thơ Mực Tím

Tiếng keng tan trường vang lên chưa dứt, cả lớp 12A2 đã ùa nhau lên như bầy ong vỡ tổ. Thúy Quỳnh vội vàng xếp tập vở vào cặp, định phi thân đi trên bàn mong vượt ra ngoài đầu tiên .

- Ái .

Một cái véo đau điếng vào mạng sườn, Thúy Quỳnh nhăn nhó quay lại :

- Quỷ xà mâu, tay gì bén như cào cò .

Khánh Mỹ phì cười hất hàm :

- Nhìn kia kia .

Thúy Quỳnh phải nhìn trước nhất là Khánh Mỹ, cô nàng nghiêng nghiêng đầu cho băng đô màu tím cài trên tóc của mình đưa ra. Điều đến không chịu được. Còn nữa, hai hàng mi cong của nhỏ nheo nheo lại như cánh bướm đang đập cánh .

- Nhìn kia !

Khánh Mỹ tinh nghịch bẻ cổ Thúy Quỳnh cho nhìn lại. Thông điệp không lời làm Thúy Quỳnh phải nhìn lại ra cổng trường. Lại anh chàng, Thúy Quỳnh thở khì. Chẳng biết... chàng nhái theo đuổi nhỏ nào lớp 12A2 này nữa. Người đầu lì lợm quá sức, hèn nào, người ta chẳng nói, đẹp trai không bằng chai mặt. Cứ đứng mười một giờ ba mươi, anh chàng xuất hiện giống y như cái đồng hồ có con gà gáy mỗi sáng . Ồ ó o. Còn Khánh Mỹ, con bé điệu ời là điệu. Đi học chỉ mặc áo dài trắng thôi, nhưng nhỏ may áo dài gấm trắng, may màu trắng hoa huệ, màu trắng phớt hồng của hoa hồng bạch, còn lại xài băng đô xanh đỏ tím vàng đến nhức mắt, chứng tỏ yếu điệu thực nữ, trăm cài lược vất .

A ! Thúy Quỳnh hét lên như nhà khám phá khoa học. Không sai. Anh chàng chai mặt bám nhỏ Khánh Mỹ . Khoát tay Khánh Mỹ đi ra hướng cổng trường, Thúy Quỳnh chuẩn bị cho mình nụ cười gọi là đẹp nhất, đá ánh mắt bồ câu vào lưng thầy chủ nhiệm đi trước mình :

- Vội vàng gì hả cưng, đợi thầy một tí. Nóng lòng người ta đợi coi chừng cháy đó.

Khánh Mỹ lại dờ chiều nhéo :

- Hừ, hồng biết chai mặt đến... ai nữa à ?

- Ta nghĩ là... liếc sơ qua biết tông tông .

Thúy Quỳnh tinh nghịch huých cùi chỏ vào lưng Khánh Mỹ đỏ mặt muốn dắm vào con bạn đáng ghét, nếu không có... ai kia đang nhìn. Thúy Quỳnh được nước tấn công mạnh :

- Ý ẹ. Nói sơ sơ lại trùng phóc ta .

- Trúng trúng cái con khỉ .

Thúy Quỳnh phì cười để lộ cái răng khểnh, choàng tay qua vai Khánh Mỹ, phụ nữ :

- Đi thôi, bốn mắt nhìn nhau... đúng là hào tình .

Thầy hiệu trưởng nữa, bữa nay... mắc cái gì ra đứng trước sân trường chẳng chịu về cho, các dãy lầu học sinh cũng ùa ra như bầy bồ câu trắng pha lẫn... bầy chim cánh cụt đầu húi cua. Đám con gái nhìn thầy như nhìn... nhật thực toàn phần. Mọi khi thầy lên lớp giảng toán rất nhanh, chớp qua chớp lại đã xong, chưa kịp ghi gì hết thầy lau sạch bảng. Học trò la lên thầy quát ngay. Học 12 chứ đâu phải lớp 9 chờ ngồi ghép vắn hử ?

Còn cậu Quốc An ngồi ở bàn cuối có biệt danh là An Trương Phi vì cậu nóng như Trương Phi trong Tam Quốc Chí. Có lần hết giờ học thầy cứ giảng bài, cậu đôi còn cào, bạo gan đứng dậy :

- Thừa thầy, hết giờ rồi ạ .

Thầy Bảo dừng lại ngơ ngác :

- Vậy hả ? Xin lỗi các em .

Nãy giờ anh chàng đa tình tự có vắn đứng đấy, tựa lưng vào gốc phượng già, tay ôm cái cặp da đen bóng.

Đôi mắt chàng sau cặp kính dày như tìm bóng dáng ai trong đám con gái đang đùn đẩy nhau qua mặt chàng .

Tiếng cười khúc khích của bọn Tứ hỉ lâm môn bây giờ lớn hơn. Vân, Tiên, Nguyệt, Ánh nổi tiếng siêu quậy lớp 12A2 lên giọng oanh vàng :

- Ể Nguyệt, chàng chờ mày kia .

Xuân Ánh véo vào tay Nguyệt cười hi hi đáng ghét, Nguyệt tức mình kéo vạt áo dài Vân tỏ cười chum chim :

- Hồng dám, anh chàng nhìn mi thì có .

Vân tỏ to như xe hủ lô đầu phải tay mơ lừng lừng đi ngay tới trước mặt chàng đa tình tự có, ông a ông ọ làm duyên :

- Dám hỏi... tiên sinh chờ mỹ nhân nào ạ ?

Cả bọn cười ầm lên khiến chàng bốn mắt luống cuống ấp a ấp úng :

- Tui, tui có chờ ai đâu... chị .

Người ta bé tí tẹo tèo tèo mà gọi là chị, cha chả tức. Vân tỏ trợn mắt, phùng mang toan gây chiến .

- Ủa, mấy em ra trễ còn chưa về sao ?

Cả bọn Tứ hỉ hoảng kinh cười méo mặt :

- Dạ, về đây thầy .

Khánh Mỹ, Thúy Quỳnh đi sau cùng đẩy xe đạp ra. Ngang gốc phượng, Khánh Mỹ then thùng liếc khẽ chàng một cái, tim cô bé đập thình thịch. Trời ơi, sao ngày nào cũng đợi mà không lên tiếng gì hết .

- Ê ! Làm ơn cho hỏi .

Cả hai đội lại như cái xe bị thắng gấp. Dữ hôn, sao không... cầm luôn đi, lại ê a. Thúy Quỳnh kể cả :

- Anh hỏi ai ?

- Không phải hỏi thăm, mà... mà...

- Tôi tên Thúy Quỳnh .

- Thúy Quỳnh, tên đẹp quá .

Chắc, cũng biết nịnh đầm, Thúy Quỳnh cười tươi chỉ Khánh Mỹ :

- Bạn tôi, Khánh Mỹ .

- Khánh Mỹ, tên đẹp lắm .

Xời, chỉ khen đẹp rồi tắt tịt, người gì đầu đẹp trai lại... ngó không chịu được. Tức ghê, phải chỉ mình là con nữ tặc... mồm mép nhỉ ? Còn Khánh Mỹ nữa, còn tẻ hơn vợ thằng Đậu, đứng im thín thít nhìn ra đường.

Khánh Mỹ đúng là biệt danh thỏ để không sai chút nào, để một mình Thúy Quỳnh đối phó với... tay thợ săn mới ra lò kia. Anh chàng đa tình tự có bỗng thu hết can đảm... thỏ để rút ra phong thư nhét đại vào tay Thúy Quỳnh, không nói không rằng đi thẳng .

- Ô, ơ, cái gì nè ?

Anh chàng đi như chạy băng qua đường, lúc này Khánh Mỹ trở nên linh hoạt, giật phăng phong thư trong tay Thúy Quỳnh .

- Tao xem trước .

Thúy Quỳnh tức tối :

- Quý, hồi nãy sao mi không giở trò ăn cướp ra ?

- Hi hi... ta để mi làm quen mau cảm ơn đi .

- Cảm ơn... con khi đột .

- Kiểm chỗ nào xem thư đi .

Cả hai kéo vào quán nước tăng hăng gọi hai ly chè bưởi .

- Ý .

Thúy Quỳnh bấm tay Khánh Mỹ vì thầy Bảo đang chờ cô đi ngang .

- Xem thư nè .

Hai người chưa kịp uống nước, chưa kịp ăn chè bưởi, vội vàng lôi phong thư ra. Khánh Mỹ tinh quái ngấm nghĩa bì thư chưa chịu xé ra .

- Mày đoán thử xem trong này là cái gì Quỳnh ?

- Nếu tao đoán không lầm trái tim chàng đang réo gọi nàng ơi hỡi nàng. Còn nàng vờ ngấm thư, chàng ơi hỡi chàng, tình chàng em xin... cắt .

Khánh Mỹ phì cười, nghiêng nghiêng đầu ngấm bì thư. Thúy Quỳnh hờn mát :

- Thư này chàng gởi cho mi, giữ lấy mà xem, tao ăn chè bưởi thích hơn. Mi cất vào túi áo, tôi lấy ra xem một mình thích hơn .

- OK .

Khánh Mỹ cất ngay vào cặp trong khi Thúy Quỳnh... tức anh ách .

*
* *

Sáng nay là sáng chủ nhật, bụng tức ẩm ứ, Thúy Quỳnh không biết trút vào ai cho hả tức, nhà có một mình và muốn... mọc đuôi tôm lại không biết mọc làm sao nữa. Một ngày chủ nhật chán phèo. Thúy Quỳnh chửi ghét ngày chủ nhật nào như hôm nay, hồi hộp đợi phone của Khánh Mỹ, nhỏ lại cảm như hén... a gan .

Sáng thứ hai. Thúy Quỳnh đi học sớm nhất và bom nổ chậm chỉ muốn nổ. Quốc An nheo mắt :

- Quỳnh đi học sớm dữ ta, chiều nay thế nào cũng có bão .

Câu nói chưa còn hơn mẹ sống. Còn Phước Hoàng đại trượng phu đổ dầu vào lửa :

- Phận nữ nhi học cho nhiều cũng về làm dâu thiên hạ, cũng nên học cách thức khuya dậy sớm một tí mới lấy được chồng .

Thúy Quỳnh toan gây lại, cô bé im ngay vì Khánh Mỹ đi vào, rồi bọn Tú hi lâm môn. Tuy nhiên, Thúy Quỳnh cũng cong môi đánh đá một chút xú :

- Đồ bẻm mép .

Nguyệt mập bô bô :

- Lớp mình chuẩn bị ăn cưới hả ? Lấy chồng sớm làm gì để lời ru thêm buồn...

Tiếng buồn ngân dài như cái lương, không ai thêm cười. Vân tồ đóp vào :

- Rõ ràng bước vào lớp tớ nghe nhắc lấy chồng chồng gì đó sao không nói tiếp đi .

Thủy Tiên, Xuân Ảnh nhao nhao như ếch ương kêu trong buổi chiều mưa :

- Qua, ai nữ xếp bút nghiên khăn gói theo chồng vậy ta ? Thúy Quỳnh phải không ?

Bị gọi đích danh. Thúy Quỳnh cau tiết :

- Không có ai hết, Quốc An gấp lấy vợ thôi .

- A .

Bốn năm cái miệng hét to như Kha Luân Bố tìm ra được châu Mỹ cũng không bằng. Quốc An luống cuống :

- Bà Quỳnh nói vậy, bữa nay bà đi học sớm, thằng Phước Hoàng bảo bà tập sự thức khuya dậy sớm đi lấy chồng. Ai nói tui có vợ, bữa nay bà vào sớm là có bí mật đại sự .

Khánh Mỹ giật nảy người. Trời đất, không ai đánh mà khai sao Quỳnh ?

Khánh Mỹ ôm cứng cái cặp. Điều này không qua khỏi mắt tú hỷ lâm môn, lập tức Xuân Ảnh phi thân chộp lấy cái cặp của Khánh Mỹ, tức thì phong thư bị lôi ra sau khi cái cặp bị phá tung .

- Bớ làng xóm ơi, ăn cướp .

Xuân Ảnh nhảy phốc lên bàn của thầy, mồm hét toáng tay dơ cao phong thư màu xanh :

- Quý vị. Xin giới thiệu cùng khán thính giả của đài truyền hình tú hỷ lâm môn, đây là một trong một ngàn lẻ một lá thư tình hay nhất thế giới. Mời những trái tim chưa bị ướp lạnh vào tủ lạnh ngoài lỗ tay nghe tui đọc.

Beng beng beng...

Thúy Quỳnh liếc nhanh về phía Khánh Mỹ, nhỏ gục mặt xuống bàn, hai vai nhỏ rung rung. Đám Tú Hỷ vẫn không buông tha. Phong thư được mọi người nhào lại để lắng nghe Xuân Ảnh ngâm :

Anh chỉ có một tình yêu thứ nhất

Anh cho em kèm với một lá thư

- Ê, thư đâu, đọc xem .

- Không có thư. Khánh Mỹ giấu rồi phải không ?

Vân tồ mở toang hoác lá thư đến rách toẹt :

- Không có .

Đám hiếu kỳ hét to :

- Đọc tiếp đi .

Xuân Ảnh e hèm :

- Lòng e thẹn cũng theo lời vụng dại

Tới bên em, chờ đợi mãi không về

Em đã xé lòng non cùng giấy mới

Mây đây trời hôm ấy phủ sơn khê

Cả đám ồ lên thất vọng :

- Thơ tình Xuân Diệu .

Bây giờ đám quỷ sứ bu lại bao Khánh Mỹ đang gục mặt xuống bàn. Quốc An vỗ bàn cái rầm :

- Đã hẹn hò với nhau bao nhiêu lần rồi Khánh Mỹ, khai mau .

Cả lớp cười ồ, Nguyệt mập sừng cò :

- Tớ kiếm không ra còn bồ hoang phí nữa xé lòng non cùng giấy mới, tức là phũ phàng từ chối lời tỏ tình của người ta rồi .

Thủy Tiên tò mò :

- Nói tới nói lui, người ấy là ai nhi ?

Quốc An làm mặt hình sự e hèm cho thêm phần rùng rợn, choàng qua vai Quốc Hoàng hạ thấp volume :

- Là ai nữa, trưa nay tan học nhìn ra cổng trường các cậu biết ngay là ai liền hi hi ha ha...

Cả bọn xúm vào vừa kéo vừa đánh Quốc An khiến chàng Trương Phi no đòn la oai oái. Phước Hoàng giả giọng oanh vàng thổ thổ :

- Anh cho em kèm với một lá thư. Hóa ra bài thơ chỉ là phần phụ đề, phần chính yếu là lá thư tỏ tình, thư đâu bỏ ra ngay .

Cả lớp nhau nhau :

- Phải đó, thư đâu trình làng đi .

- Khánh Mỹ, cho xem thì cho... chót đi .

Nãy giờ giấu mặt, vai rung rung ai cũng tưởng nhỏ khóc, ai ngờ nhỏ ngẩng đầu lên, mắt ráo hoảnh :

- Hi hi ha ha... có bao nhiêu đó không chịu thì thôi .

- Ai tin có bị nhiều đó, người ta con nít hử ?

Khánh Mỹ hét lên như còi tu huýt :

- Không có .

Nguyệt mập tra như hỏi cung :

- Ai tặng mi bài thơ ?

- Không biết .

Xuân Ánh vỗ bàn :

- Bài thơ này tặng cho mi ?

- Không biết .

Thủy Tiên dịu dàng như masoeur :

- Có phải chàng bốn mắt đứng trước cổng trường tặng cho mi ? Chàng đẹp "chai" ghê gớm .

- Không biết .

Quốc An nổi quạu :

- Cái gì cũng không biết. Cha chả, rượu mời không uống, muốn uống rượu phạt mà. Khánh Mỹ, ta cho mi biết mi sẽ bị tứ mã phanh thây nếu ngoan cố...

Tùng tùng... Keng đánh vào học. Cảnh tra tấn mới chịu tan, ai về chỗ nấy. Thúy Quỳnh thở phào. Quỳnh cười với Khánh Mỹ. Ai dè... cái mặt kia chủ ụ không đảo lại cái cười của Thúy Quỳnh.

Keng vào lớp có mười lăm phút, bóng dáng thầy Bảo không thấy đâu hết, lớp ồn ào như cái chợ, tất cả mọi... thành viên tha hồ nhóm chợ bán cá. Lớp trưởng Thế Nhân nhảy lên bục giáo viên giơ tay lên cao :

- Các bạn, xin đừng làm ồn, ảnh hưởng đến lớp bạn .

- Nghỉ học phải không Nhân ?

- Không biết, phải lên văn phòng hỏi mới biết .

Thế Nhân nhanh nhẩu chạy đi, quay trở về thở hổn hển :

- Các bạn, thầy Bảo vắng...

Cả lớp nhao lên, Nguyệt mập mở máy dò đài :

- Thầy hẹn với cô đi xem xiếc rồi .

Phước Hoàng hít mũi cái rột :

- Thầy ngủ muộn nên thức dậy trễ thôi mà .

Xuân Ánh phản bác :

- Tụi bây nói trật lất hết, bữa nay thầy mắc đi ăn giỗ bên nhà cô hàng xóm hê hê...

Mỗi đứa một câu biến lớp thành cái chợ bán cá luôn, chỉ duy có Thúy Quỳnh là ngậm câm .

Khánh Mỹ ngồi cạnh bên se se vuốt lại tờ giấy cho phẳng phiu, nhưng không làm sao vuốt cho thẳng thơm được. Bài thơ tình biến thành cái... mũ rơm. Khánh Mỹ giận dữ vò nát luôn tờ giấy ném vào học bàn .
Tiết sau là giờ Anh Văn, sau nữa là giờ thể dục, Khánh Mỹ cũng không thèm bắt chuyện với Thúy Quỳnh. Quỳnh cũng giận dữ làm mặt giận lại. Xem thư một mình, ai biểu có tích làm cho người khác biết, cả lớp chộp được phong thư đâu phải tại mình đâu. Đồ vô duyên .
Kể tan học vang lên như mọi ngày, nhưng sao hôm nay Thúy Quỳnh nghe khang khác. Nhìn cổng trường chẳng thấy cái đồng hồ đâu nữa. Thúy Quỳnh liếc sang Khánh Mỹ, Mỹ cũng nhìn ra cổng trường mặt buồn hiu. Thúy Quỳnh cười khẩy. Chắc là gửi được bài thơ cho người trong mộng xong rồi, hẳn ta chuẩn luôn .

*
* *

Một ngày rồi hai ngày, thầy chủ nhiệm không đến lớp, Quốc An đề nghị cả bọn đi thăm thầy. Thế Nhân chu đáo hơn ra lệnh cho mỗi đứa góp hai ngàn hùn lại mua quà biếu thầy. Thúy Quỳnh được phân công thu tiền và mua quà. Thúy Quỳnh men lại Khánh Mỹ :

- Đi mua quà hén ?

Khánh Mỹ làm thinh như cóc ngậm tằm. Quỳnh đành đi với Xuân Ảnh và Vân tồ .

Cả bọn đi thăm thầy mười hai đứa nghênh ngang như cua choáng hết đường lộ. Chiếc xích lô chở bà ú như bao gạo đi ngang suýt chút nữa đụng vào đầu xe Khánh Mỹ .

- Nè, chạy xe kiểu gì kỳ vậy hả ? Học trò học về vậy đó sao, chạy xe hàng ba hàng tư choáng hết đường .

Khánh Mỹ giật mình loạng choạng nhào vô xe của Phước Hoàng hét lên như bị đĩa đeo :

- Phu nhân muốn hôn phu tướng hả ? Ở ngoài đường ghen phu nhân, làm như vậy khó coi lắm .

Khánh Mỹ cúi kinh :

- Ai muốn đâu, không thấy xe xích lô định đụng người ta hả ?

Bốc. Xe Khánh Mỹ kêu lên như cái bao bố bị vỗ mạnh xẹp vỏ luôn .

Thúy Quỳnh vội vã rướn tới :

- Khánh Mỹ, coi chừng té .

Khánh Mỹ làm thinh ngồi xuống xem vỏ xe, mặt nhăn nhăn như khi ăn ớt. Thúy Quỳnh cười giả lả :

- Mang xe đi gửi ghen Mỹ, ta chờ mi đi .

- Thôi .

- Giận gì không biết nữa, người ta gửi xe cho, sau đó chở đi, chẳng lẽ ngồi ăn vạ giữa đường hay sao ?

Những xe trước chạy bỏ hết chỉ có Thúy Quỳnh với Khánh Mỹ, chẳng lẽ làm mặt giận trong lúc này người thiệt là Khánh Mỹ. Khánh Mỹ đành ỉu xiu :

- Ủ .

Nhà thầy Bảo có giàn hoa giấy đủ màu sắc sỡ, cả bọn đỗ xe lại, bây giờ thì hiền lành lịch sự ra trò :

- Chào cô ạ .

- Mời các em vào nhà .

Giọng Huế pha lẫn giọng Nam của cô nghe mới ngọt ngào làm sao. Xuân Ảnh thì thầm :

- Cô đẹp ác ta, hèn nào thầy xiêu lòng là phải .

Quốc An ra vẻ hiểu biết hơn ai hết :

- Này ghen, hồi xưa cô là hoa khôi của trường mình học, thầy là tay đàn ghi ta cự phách, chuyện tình hai người đẹp như tranh, xinh như mộng, điểm tuyệt như thơ tình Xuân Diệu .

Xuân Ảnh lừ mắt :

- Bẻm mép .

Chẳng đợi cô mời, băng tứ hỷ lâm môn chiếm ngay ghé salon dài. Phước Hoàng, Quốc An ngồi lên bộ ván, Thúy Quỳnh lúng túng vì hết chỗ .

- Quỳnh ngồi đây nè em .

Đó là cái ghế dành cho bé bi ngồi ăn cháo, cả bọn bùng miệng cười Thúy Quỳnh, Xuân Ảnh nghịch ngợm :

- Bé ngoan ngồi im cho chị bón cháo .

Thúy Quỳnh hất tay Xuân Ảnh, lừ mắt :

- Đi thăm thầy đau còn phá phách hả ?

Thầy Bảo đi ra mặc bộ Pyjama, cả bọn đồng thanh :

- Thầy, khỏe chưa thầy ?

- Thầy đỡ nhiều rồi. Tuy nhiên tiết toán ngày mai, thầy có nhờ thầy Tôn dạy giùm, không thôi mất bài của các em .

Quốc An le lưỡi, anh chàng Trương Phi ngán thầy Tôn hơn ai hết .

Quốc An màu mè :

- Thầy mau hết bệnh nhe thầy, tụi em thích học thầy dạy. Vắng thầy buồn ghê .

Thúy Quỳnh rửa thăm đồ ma lạnh. Chẳng phải mi còn mong cho thầy nghỉ dạy. Giờ của thầy, mi thì ca cái lương, Phước Hoàng kéo đờn cò còn tứ hỷ lâm môn thì công khai làm xiếc. Chủ vắng nhà gà mọc đuôi tôm thế mà trước mặt thầy hiền lành không can nỏi. Làm như không học được giờ thầy tiếc đứt đuôi con nòng nọc. Đúng là những nhà diễn kịch đại tài số một trên thế giới .

Thầy Bảo mang ra đĩa đậu phộng nấu :

- Đậu phộng của thầy mới thu hoạch mấy đũa ăn cho vui .

Cả bọn rụt rè như không dám, Thúy Quỳnh vừa thò tay bóc mấy hạt, Thế Nhân làm theo, bọn tứ hỷ lâm môn và Quốc An vơ hết còn bỏ vào túi quần của mình .

Xuân Ảnh lăm thăm :

- Nhất quỷ nhì ma thứ ba là tụi mày .

Quốc An nhanh miệng :

- Trong đó có luôn Xuân Ảnh .

- Hồng đám .

Vậy là dân ngoại lai, đi chỗ khác chơi.

Phải đợi Thúy Quỳnh trừng mắt, cả bọn mới đàn hoàng lại. Từ giã thầy ra đường, Thế Nhân vỗ ngực :

- Ta đàn hoàng nhất .

Vân tồ mai mĩa :

- Đàn hoàng nhất trong cái đám lộn xộn .

Phần 2: Bài Thơ Mực Tím

Xì... xì... Đến phiên xe của Thúy Quỳnh xì lốp trên đường về. Hôm nay không phải mừng năm, cũng không phải mười bốn hăm ba, sao xúi quẩy không biết, Khánh Mỹ nhảy xuống xe nhả nhỏ :

- Có cần chơi khăm tao không Quỳnh. Xe tao xì lốp, bây giờ tới xe máy. Tao mới có bốn mươi bảy ký đâu phải tạ ba đầu, ngồi xe nào cũng xẹp, chán chưa ?

Quỳnh bật cười :

- Xe xẹp thì vá vỏ, coi như ngồi uống nước ngắm người ta đi bát phố ngày chủ nhật, thư giãn chút đi .

Khánh Mỹ lắc đầu :

- Thư giãn không vô rồi. Tao...

Khánh Mỹ bung miệng im bất vì từ trong quán sửa xe bên đường, anh chàng đa tình đang dương mắt nhìn cả hai. Anh chàng còn táo bạo đi ra :

- Xin chào, không ngờ lại gặp Thúy Quỳnh và Khánh Mỹ ở đây, đưa tôi dẫn xe vào cho .

Thúy Quỳnh bối rối đến độ bàn tay anh chàng chạm khẽ vào tay cô trên guidon xe, mặt đỏ lên như vừa uống cốc rượu .

- Tôi tên Thành Thái .

Khánh Mỹ như bị điểm huyết cam như hén, mồn lưỡi ngay đơ, bao nhiêu nghịch ngợm... hồn xiêu phách tán .

Thúy Quỳnh bạo dạn :

- Anh Thái làm gì ở đây ?

- Tôi sửa xe .

- Sửa xe ?

- Làm sinh viên ngày chủ nhật tranh thủ một tí, nếu không lên lớp bụng đói lắm Quỳnh ơi .

Quỳnh ơi. Tiếng kêu sao thân thiết lạ, Thúy Quỳnh chớp chớp mắt còn Khánh Mỹ cau mày khẽ một cái .

Thành Thái dựng chống xe xong, lấy hai cái ghế mũ nhỏ dàn ra :

- Mời Quỳnh với Khánh Mỹ ngồi chờ chút, mười phút là xong ngay .

Thành Thái mở vỏ xe lôi ra bơm lên, sau đó nhúng vào chậu nước, anh chàng đưa cho Thúy Quỳnh xem chỗ bị thủng :

- Thủng chỉ có một lỗ, nhanh thôi .

Anh chàng vá ruột thành thạo như dân chuyên nghiệp. Quỳnh buột miệng :

- Anh Thái ra làm như thế này lâu chưa ?

- Một năm rồi, còn có thằng bạn nữa, sáng nay tranh thủ đi chơi với bạn gái mất rồi. Xem vậy chớ đỡ lắm nghe Quỳnh, có được mấy chục, có khi gần cả trăm, ăn uống cũng được một tuần .

Sao mà cái gì cũng Quỳnh, Quỳnh. Khánh Mỹ không vui chút nào, nhìn chăm chú theo tay anh chàng đang lấp ruột vào vỏ như cũ. Thái xoa tay :

- Xong .

- Bao nhiêu anh Thái ?

- Có gì đâu, bạn bè giúp đỡ thôi mà .

- Không, Quỳnh phải trả cho anh .

Quỳnh dúm vào tay Thái tờ mười ngàn. Thái nhất định không nhận .

- Nếu xem tôi là bạn thì đừng như thế này .

Không biết làm sao, Quỳnh cất tiền vào túi, lí nhí :

- Cảm ơn anh .

Ra ngoài đường, trước khi bước xuống con lộ, Khánh Mỹ bất thành linh quay lại :

- Tại sao anh phải đón trước trường ? Tại sao anh gửi bài thơ Xuân Diệu ?

Thái mỉm cười :

- Vì tôi muốn làm bạn với Khánh Mỹ và Thúy Quỳnh. Hên gặp lại, chúc chủ nhật vui vẻ .

Thái vẫy tay khi chiếc xe chuyển bánh, không hiểu ai lọt vào mắt xanh anh chàng nữa .

Sáng thứ hai, vừa đến trường, nhóm tứ hỷ lâm môn khai chiến ngay :

- Ê, chàng Kim xuất hiện rồi phải không ?

Quỳnh vờ ngơ ngác :

- Chàng Kim nào ?

- Còn giả bộ nữa, làm như ai cũng mắt lé hết, chàng Kim sửa xe đỏ. Anh ta là sinh viên năm thứ ba đại học Y đó nha . Tụi tao đang gác chân lên trán để hỏi mày và Khánh Mỹ, đứa nào là Thúy Vân đứa nào là Thúy Kiều đây .

Quỳnh lẳng ra đi vào lớp. Không ngờ vừa tan học, Thành Thái xuất hiện ở cổng trường như mọi khi. Vân tỏ đi ngay ra :

- Bài thơ tình hay đáo để ta .

Vân tỏ lại tăng hăng :

- Anh chỉ còn một tình yêu thứ nhất. Anh cho em kèm với một lá thư...

Thúy Quỳnh thấy Thái giật mình. Nguyệt mỉm cười khúc khích :

- Bài thơ hay đáo để, hay ở chỗ đã đại náo lớp 12A2 .

Thái đứng yên cho các cô trêu mình, người ta nói ba bà họp thành cái chợ kia mà. Tuy nhiên tứ hỷ lâm môn cũng rất biết điều, trả khung trời tự do lại cho chàng Kim cùng với Thúy Kiều và Thúy Vân .

Quỳnh đánh bạo nhìn sâu vào mắt Thái, ánh mắt sâu thẳm thăm thẳm đến tuyệt vời .

- Anh Thái gởi tặng ai bài thơ Xuân Diệu vậy ?

- Quỳnh đoán thử xem ?

- Gởi cho Khánh Mỹ, bởi vì Khánh Mỹ đang là người quản lý bài thơ .

- Khánh Mỹ ?

Thành Thái quay nhìn Khánh Mỹ, Khánh Mỹ nhún vai :

- Thúy Quỳnh hay Khánh Mỹ nhận thư có sao đâu, bài thơ không đề nặng ai kia mà. Không đề tên càng hay phải không anh ? Bài thơ đang là tài sản chung cho cả lớp .

- Tài sản chung ?

- Hôm ấy cả lớp bắt gặp trong cặp Khánh Mỹ và lá thư ngay lập tức được công bố .

Thành Thái cau mày. Chút ác cảm bỗng dành cho Khánh Mỹ. May là chỉ có bài thơ của Xuân Diệu, còn lá thư... chưa kịp gởi .

*

* *

Trước sân nhà Quỳnh hôm nay có một chiếc Dream đậu rồi một chiếc xe du lịch nữa, trong nhà có đến hai ba người khách. Quỳnh rút rè bước vào :

- Thừa ba, con đi học mới về, thưa bác, thưa anh...

Ánh mắt anh chàng sắc như sao chiếu sáng vào Quỳnh, ba hân hoan :

- Thúy Quỳnh, anh nhớ không anh Ba ? Con bé hồi nhỏ được anh cho cái núm vú là nín khóc ngay .

Ông Ba Định cười ha hả còn Thúy Quỳnh mặt đỏ như gấc chín .

- Quỳnh đây sao ? Con lớn như thổi, lại đẹp nữa .

Ánh mắt anh chàng nhìn lướt trên mặt Quỳnh, Quỳnh còn đang khó chịu, bác Định giục con trai :

- Con nói chuyện với Quỳnh đi Trần .

Trần mỉm cười chào Quỳnh :

- Còn nhớ anh không Quỳnh ?

- Dạ nhớ .

- Hồi anh đi theo ba anh, em còn nhỏ xíu. Không ngờ bây giờ em mau lớn quá trời, lúc này anh nhìn suýt không ra .

- Quỳnh à, bác Định và Trần có nhã ý mời ba má với con đi ăn ngoài, con sửa soạn đi .

Thúy Quỳnh lúng túng muốn từ chối, mẹ của Quỳnh đẩy Quỳnh vào trong :

- Mau đi thay quần áo đi con .

Chọn đại bộ quần áo, Quỳnh mặc nhanh vào, lấy cây lược chải sơ mái tóc. Quỳnh chạy xuống nhà. Cô thấy Trần mở to mắt nhìn mình như ngạc nhiên, nụ cười hải lòng nở ra trên môi, làm Quỳnh chột liên tưởng đến Thành Thái .

- Không ngờ là em xinh đẹp đến như vậy .

Trần đi sát vào Thúy Quỳnh, Thúy Quỳnh bối rối lách người ra, đúng lúc... từ bên kia đường Thành Thái dắt

xe ra. Thành Thái khựng lại nhìn Quỳnh. Quỳnh gật khẽ chào nhưng không được đáp lại. Không hiểu sao Quỳnh nghe mình xốn xang kỳ lạ .

- Người lúc này Quỳnh quen à ?

- Dạ .

Trân tỏ ra sẵn sàng đặc biệt cho Thúy Quỳnh. Đã như vậy mẹ Quỳnh còn cho phép :

- Mẹ cho phép con được đi dạo với anh Trân đó .

- Mẹ...

- Chừng mười giờ về nhà là được rồi, bác gửi Thúy Quỳnh cho con nghe Trân .

Trân hớn hờ :

- Dạ .

Thúy Quỳnh đi bên cạnh Trân, cô không biết phải nói gì với người bạn trai thời thơ ấu, từ lâu đã trở thành xa lạ. Buổi tối đi chơi với người con trai đầy nét hào hoa phong nhã nhưng lại không để lại chút ấn tượng đối với Quỳnh .

Buổi sáng, vừa bước qua ngưỡng cửa lớp, Thúy Quỳnh nghe tiếng Nguyệt Ánh oang oang :

- Tối hôm qua, chưa bao giờ ta thấy Thúy Quỳnh đẹp như vậy ấy ta ơi .

Quốc An kên kên :

- Mọi khi Quỳnh là cô bé lọ lem. Tối hôm qua không biết sao biến thành công chúa nữa, đẹp ơi là đẹp nghiêng thùng đồ nước đi bên cạnh hoàng tử... cóc .

Thúy Quỳnh không vừa :

- Vậy sao ? Vậy ai là nịnh thần vậy ? Giả ơn cho nịnh thần đã báo cáo mọi chuyện đó .

An Trương Phi nóng mũi liền :

- Ai là nịnh thần vậy ?

- Quốc An chớ ai .

Tức mình Quốc An toan nắm vạt áo dài của Quỳnh làm hung. Thế Nhân vội vàng dang tay ra :

- Khoan, cho tại hạ can. Người ta con gái mà An .

- Con gái hả ? Hồng dám. Nữ tặc đúng hơn .

Không hiểu sao mắc mớ gì hôm qua tình cờ trông thấy Thúy Quỳnh đi chơi với bạn trai, Quốc An nổi giận cộc cằn nữa. Nguyệt Ánh quơ quơ tay trước mặt Quốc An :

- Nè, còn tỉnh táo hôn đó ? Hay là bị ma nữ hớp hồn rồi ?

Quốc An gạt tay Nguyệt Ánh ra hằm hằm bỏ đi. Còn Thế Nhân cứ nhìn Thúy Quỳnh. Nguyệt Ánh cười chọc Thế Nhân :

- Không ngờ hôm nay Thế Nhân cũng là một nam tử tự đó .

Thế Nhân đỏ mặt, đi một nước. Giờ học hôm ấy Thế Nhân không sao để lọt tai bài giảng của thầy, những nét chữ nguệch ngoạc vô nghĩa... Buồn ơi, xin đừng đến với ta .

Thùng... thùng... thùng... Trông tan trường, không ai nói ra cùng thở phào cho tiết học nặng nề vừa chấm dứt. Như mọi khi, Thúy Quỳnh đi ra với Khánh Mỹ .

- Khánh Mỹ .

Thành Thái bước tới, lần này gọi ngay Khánh Mỹ, nhưng mặt Khánh Mỹ không chút mùa xuân :

- Chuyện gì anh Thái ?

- Anh muốn mời Khánh Mỹ với Thúy Quỳnh uống nước .

Thúy Quỳnh hưởng ứng ngay :

- Được .

Khánh Mỹ lạnh lùng :

- Mỹ không đi .

- Sao không đi . Mỹ ?

- Tổ nhức răng .

- Đi đi mà .

Quỳnh lôi đi, Khánh Mỹ đành đi theo. Thành Thái tỏ ra sẵn sàng :

- Nhức răng ? Hay là anh đi mua thuốc cho ?

- Dạ thôi, Mỹ có uống rồi, chiều đi nhỏ là hết đau ngay .

- Vậy uống nước đá được không Mỹ ?

- Dạ được .

Trước cửa quán. Thế Nhân cùng với Phước Hoàng bước vào. Phước Hoàng tỉnh bơ :

- Người đẹp của lòng mày với người ta Nhân ơi .

Thế Nhân bùm miệng không kịp thẳng bạn... trời đánh, ngưng ngập :

- Mày không nói, người ta nói mày câm hay sao hả ?

Phước Hoàng nhún vai kêu to :

- Có ai... mắt của không nào ?

Thúy Quỳnh cùng Khánh Mỹ quay lại, Quỳnh bắt gặp ánh mắt Thế Nhân đang nhìn mình. Phước Hoàng kéo Thế Nhân ngồi xuống ghế :

- Cho hai ly chè ba màu, chị Yến ơi !

Chị Yến vui vẻ :

- Có ngay .

Đang ăn, Phước Hoàng kêu lên như cháy nhà :

- Chết !

- Cái gì vậy ?

- Tôi không mang theo tiền .

Đề chứng minh, Phước Hoàng lộn hết, vừa túi quần vừa túi áo. Thế Nhân lắc đầu :

- Được rồi, tớ trả, sợ cậu luôn. Lần sau cậu đừng hòng trong túi không tiền mà lòi tớ đi nha. Cậu muốn giờ trò tổng tiền hả ?

Phước Hoàng giả vờ gãi tai, nhả nhỏ :

- Ai lại dám tổng tiền Thế tử, bộ muốn không còn cái đầu đội nón hay sao ? Tớ quên bỏ tiền trong túi áo... mẹ tớ ở nhà. Hi... hi

Thúy Quỳnh nghe hết, cô muốn cười phá lên .

- Ăn chè đi Thúy Quỳnh .

Uống vào ngụm nước xí muối, Khánh Mỹ bắt đầu... quây :

- Lạt quá, cho xin miếng đường .

Thành Thái nhanh nhẹn gọi thêm đường, xúc đường bỏ vào ly cho Khánh Mỹ .

Khánh Mỹ bung ly nước xí muối lên nhắm nhấp, lại nhắm :

- Ngọt quá, cho xin miếng nước. Thành Thái đổ thêm vào chút nước, bên kia Phước Hoàng chế dầu vào lửa :

- Xin thêm nửa trái xí muối, chút nước ngâm xí muối nữa cho đủ bộ tam sên, Khánh Mỹ .

Khánh Mỹ hứ Phước Hoàng, bỏ ly nước xuống khoanh tay lên bàn nháy mắt với Thúy Quỳnh :

- Tớ trả thù giùm cho Quỳnh đấy .

Quỳnh không hiểu gì hết, nhưng Thế Nhân mát ruột làm sao, vì Phước Hoàng đã khiến được Thành Thái lo cho Khánh Mỹ để Thúy Quỳnh phải... vỡ mộng yêu đương ra .

*

* *

- Quỳnh ơi ời .

Giọng Vành Khuyên nhéo nhẹt, cô bé thò đầu nhìn vào cửa sổ, mắt nháy lia lịa với chị gái :

- Chị Hai, có khách .

- Khánh Mỹ hả, bảo vào đây .

- Không phải Khánh Mỹ .

Vành Khuyên nheo mắt :

- Cũng không phải anh Trân, lạ hoắc cho nên em bảo không có chị ở nhà, anh ấy bỏ đi bảo tên Thái Thái cái gì đó .

Quỳnh bật dậy như cái lò xo :

- Con khi, sao nhỏ dám bảo ta không có ở nhà ?

- Hi... hi... Anh ấy là cái gì của chị vậy ? Người yêu hả ?

- Người yêu cái gì người yêu .
 - Nạt người ta hả, đừng hòng người ta nói cho biết anh ấy còn đợi ở ngoài .
 Mới nghe bao nhiêu đó, Thúy Quỳnh cuống quýt lao ra cửa, sau lưng cô, Vành Khuyên cười khanh khách .
 Trời ơi, sao không thấy đâu hết vậy. Quỳnh đẩy mắt cáo hàng rào nhìn ra. Một cái đầu với hai con mắt cũng đang ghé vào lỗ mắt cáo trên cửa sắt. Quỳnh mừng quýnh :
 - Anh Thái .
 Thành Thái cũng reo khê :
 - Quỳnh .
 Quỳnh mở rộng cánh cổng rào :
 - Sao anh Thái biết nhà Quỳnh vậy ?
 Thái mỉm cười đùa :
 - Thái... có bạn làm thám tử. Quỳnh rảnh không Quỳnh ?
 Thúy Quỳnh hồi hộp :
 - Chỉ vậy anh Thái, anh vào trong đi .
 Thái cười ngượng ngập, anh chàng lúng túng đến phải gỡ mắt kính ra lau sau khi đã trót tung ra chiêu đầu tiên :
 - Định rủ Quỳnh đi phố .
 - Đi phố... đi phố thôi hả ?
 - Uống nước nữa chứ Quỳnh .
 - Đợi Quỳnh năm phút. Anh Thái vào nhà uống nước đợi Quỳnh .
 Thành Thái bước theo Quỳnh. Quỳnh nhảy chân sáo vào trong đựng phải Vành Khuyên, cô hớn hờ :
 - Khuyên pha giùm chị ly nước chanh, Khuyên .
 - Còn lâu, lúc này sô người ta muốn té .
 - Năn nỉ mà Khuyên .
 - Không chấp nhận năn nỉ .
 Quỳnh chùng mắt :
 - Mai mốt nhỏ học dứt đừng hòng chị giải toán cho Khuyên .
 Vành Khuyên cười hì hì :
 - Thôi mà, chị Quỳnh làm gì lên mặt dữ vậy, em lấy nước mà .
 Quỳnh chạy nhanh lên lầu. Cô bé đứng ngẩn ngơ trước tủ quần áo. Mặc quần áo gì đây ta ? Áo thun trắng và cái váy hoa màu xanh. Quỳnh hài lòng mặc vào. Mái tóc ngắn chỉ cần lấy lược chải hai ba đường là xong. Quỳnh đi xuống, cô thấy Thành Thái nhìn mình chăm chăm .
 - Đi thôi anh Thái .
 Cả hai ra xe. Hôm nay Thái đi chiếc Yamaha màu xanh, Quỳnh ngồi lên phía sau, giữ một khoảng cách giữa mình và lưng Thành Thái. Ngày chủ nhật, đường phố đông chi lạ .
 - Uống nước nghe Quỳnh ?
 - Dạ .
 Tiếng dạ ngọt ngào êm như tiếng mưa rơi trong đêm, làm cho Thái bồi hồi ngơ ngẩn. Xe dừng lại trước quán cà phê nhạc. Thái đợi Quỳnh đi song đôi với mình, khi bước qua con đường hẹp, bàn tay anh bất chợt nắm vào tay Quỳnh. Quỳnh run lên. Điệu nhạc từ trong quán văng lên tha thiết êm dịu :
*Chiều nào bên nhau trên đường phố xưa
 Nơi lá thu rơi êm đềm bước chân
 Góc phố thân quen ghi lời ước hẹn
 Tình yêu như đóa hoa hồng tươi
 Đẹp tựa con suối trong rừng hát ca
 Như nhớ như thương bao lời thiết tha...*
 Thái kéo ghế ngồi sát Quỳnh, ánh mắt như thu hết hồn Quỳnh. Quỳnh như người uống rượu say say .
 - Quỳnh, hôm ấy lá thư anh viết kèm bài thơ Xuân Diệu, anh chưa gửi kịp...
 Từ ngưỡng cửa quán xuất hiện nào Khánh Mỹ, Xuân Anh, Vân tồ. Mắt Khánh Mỹ mở to trừng trừng .
 - Khánh Mỹ .

Quỳnh bật dậy, nhưng nhanh hơn, Khánh Mỹ nắm tay Xuân Ảnh lôi quay ngược ra ngoài .

- Khánh Mỹ đi với bạn mà. Ngồi xuống đi Quỳnh .

Quỳnh không còn tâm trí đâu uống nước hay nghe Thái nói. Chắc chắn Khánh Mỹ sẽ giận cô cho mà xem .

*
* *

Quả thật Khánh Mỹ giận Quỳnh còn dai hơn da trâu. Không thèm nhìn, không thèm bắt chuyện, thậm chí không muốn đứng gần trong giờ thể dục, Khánh Mỹ dọn tập viết xuống bàn chót ngồi .

Hiện tượng thời tiết bất thường này gây chú ý cho cả lớp, nhất là bọn tứ hỷ lâm môn cùng Trương Phi.

Những tiếng xì xào bàn tán .

Nguyệt mập nói trống không :

- Chàng Kim bén mắt đã chọn Thúy Kiều đá nàng Thúy Vân thả để bay tít ra ngoài khung thành. Tỉ số thua năm không .

Xuân Ảnh trề môi :

- Vì một chữ tình có đáng làm vậy quay mặt nhau như bánh phồng không hả ? Ngay cả bạn thân của mình cũng hạ đo ván xì máu mũi .

Quốc An Trương Phi vắt chân chữ ngũ rung đùi :

- Chữ tình ai xẻ làm đôi .

Nửa đem lột nôi... nửa để ghẹo gan .

Phước Hoàng nghe Quốc An ngâm thơ mùi rưng rún, bật cười khanh khách :

- Ghẹo gan ai trong lớp này vậy ta ? Khánh Mỹ đâu rồi, Khánh Mỹ... ui .

Khánh Mỹ ngồi bàn cuối trợn mắt :

- Tui không nói tới ai, đừng kêu tên tui à ghen .

Khánh Mỹ càng né tránh càng khiến bọn siêu quậy được nước làm tới .

Xuân Ảnh khoa tay hét toáng lên, tiếng hét của cô phản ánh với con người mình :

- Cái thuở ban đầu luyến quýnh ấy, nghìn năm hồ để... qua mắt ai ?

Chưa vừa bụng, Xuân Ảnh chạy xuống vỗ vai Khánh Mỹ :

- Nói ra đi, nếu không nhỏ sẽ bị sơ gan cổ trướng, nguy hiểm lắm, bác sĩ Thánh Thái chữa không khỏi đâu .

Khánh Mỹ vùng vằng :

- Làm ơn để cho người ta yên .

Thúy Quỳnh không biết mở miệng làm sao nữa. Chẳng lẽ Khánh Mỹ đã yêu và mình là... là kẻ thứ ba ?

Kể báo học vang lên. Tiết đầu kiểm tra Anh Văn. Thúy Quỳnh giỏi nhất lớp môn này, còn Khánh Mỹ dỗi ơ là dốt, xưa nay Khánh Mỹ đều phải nhờ Quỳnh cứu trợ, hôm nay giận nhau hai người hai nơi... Quỳnh nhìn xuống, cô thấy Khánh Mỹ cứ cắn viết, bất gặp Quỳnh nhìn xuống, Khánh Mỹ cúi gầm xuống trang giấy, tay viết lia lịa. Đây là cơ hội cho Quỳnh xích gân Khánh Mỹ. Quỳnh làm mấy câu khó nhất vào tờ giấy ném xuống cho Khánh Mỹ .

- Mỹ, cứu bồ ghen .

Không ngờ Khánh Mỹ gạt cho tờ giấy rơi xuống đất, rồi cúi gầm xuống. Thúy Quỳnh mang bài lên nộp cho thầy rồi đi ra khỏi lớp. Đi vẫn vờ một lát có ý chờ Khánh Mỹ cùng về, Quỳnh đi xuống căn tin. Thế Nhân ngồi trong căn tin cười với Quỳnh, nụ cười tươi nhất :

- Làm bài ra sớm quá Quỳnh ?

- Ừ .

- Ngồi đây uống nước Quỳnh .

Biết Quỳnh thích uống nước xí muối, Thế Nhân lớn tiếng :

- Cho một ly xí muối .

Quỳnh nhón một bịch đậu phộng bóc vỏ bỏ vào miệng, Thế Nhân khen :

- Quỳnh học giỏi cũng phải, có mẹ làm cô giáo .

Quỳnh bật cười :

- Bộ mẹ làm cô giáo con phải học giỏi sao ?

- Chứ sao .

- Nhân đừng quên có khi cha mẹ làm thầy, con đốt sách .

- Ủ há, đúng đúng .

Quỳnh trêu :

- Thế tử trở thành anh chàng ba phải hồi nào vậy, Quỳnh nói cái gì Thế tử cũng khen hết .

Kể đánh vào lớp trở lại, Quỳnh đi lên lầu, Thế Nhân cũng đi theo, Quỳnh lại trêu :

- Bây giờ Nhân là cái bóng của Quỳnh hay sao ?

Thế Nhân đỏ mặt đứng khựng lại. Cái dáng vẻ đường đường chính chính trịnh trọng của Thế tử Thế Nhân lúc này biến mất tiêu .

- Ế, Thế Nhân. Sao đứng thừ ra vậy ? Bộ bị má đánh hồi sáng hả ? Hay là vừa ăn trứng vịt ?

Người hỏi Thế Nhân là cô bé Thanh Mai có tiếng giỏi Văn nhất lớp, cô bé moden cũng khiếp luôn. Thế Nhân cười gượng, trong lúc Thanh Mai không buông tha :

- Kể nghe xả hơi lên lầu làm gì Nhân, học hoài không chán hay sao ?

- Vậy chứ Mai nghĩ xem đi đâu đây, nghỉ có năm phút thôi mà .

- Năm thì năm, xuống đây .

Thế Nhân lúng túng đến tội, bị Thanh Mai lôi đi. Trên lầu, bọn Tứ hỷ lâm môn chòm người ra balcon hét to :

- Xứng đôi quá lớp trưởng ơi .

Nguyệt mặt đập tay vào lan can, cô nhăn mặt vì đau tay :

- Không xứng tí nào hết. Lớp trưởng của ta đẹp trai, học giỏi, tài nghệ vô song, còn ả Thanh Mai tuy rằng học giỏi Văn nhưng xấu như ma lem, tóc giống rẽ tre .

Vân tổ xán lại neho mặt cười, tay thì cầm cây kẹo con như con nít mỗi lần ăn kẹo là... le lưỡi liếm .

- Nói tới nói lui, mi muốn gì đây mập ?

Xuân Ảnh cười khi :

- Lớp trưởng mình đi với Thanh Mai nhất định không được, phải đi với Nguyệt kia .

Nguyệt mặt nhảy phắt như có dòng điện cao thế :

- Mày nói cái quỷ gì vậy hả ?

- Ta nói mi muốn như vậy, hi hi...

Nguyệt mặt giận dỗi bỏ vào lớp, thường ngày cô nàng hay ghẹo kẻ khác, hôm nay lại bị chính nhóm Tứ hỷ cho... chạy máy than, đúng là gieo nhân nào gặt quả nấy .

Giờ học cuối, Quỳnh cố gắng làm lành với Khánh Mỹ, giả bộ làm rơi tập lên chân Khánh Mỹ khi Khánh Mỹ đi ngang qua mình .

- Chết, xin lỗi nghe Mỹ .

Khánh Mỹ đập lên quyển vở mà đi. Thúy Quỳnh giận đến tái mặt. Vậy là giòng sông chia đôi ngã. Tứ hỷ nháy mắt nhau... cười ruồi .

Tan học, Quỳnh đi trước, Khánh Mỹ đi sau. Thánh Thái xuất hiện không đúng lúc chút nào :

- Quỳnh .

Quỳnh làm thình leo lên xe đạp đạp đi. Thành Thái vội vàng đạp xe theo :

- Uống ly xí muối rồi hãy về nghe Quỳnh ?

Quỳnh nhất gừng :

- Không uống .

- Sao vậy ?

- Không khát .

Thành Thái khựng lại trước những lời sảng lè của Quỳnh. Gió hôm nay đổi chiều hay sao ?

- Quỳnh, thầy mắng hả ?

- Không có .

- Vậy... đạp miếng chai hay bánh tráng của người ta hả ?

Đến đây, Quỳnh không chịu được, sảng lè hơn :

- Sưng răng .

- Uống thuốc chưa Quỳnh ?

- Không cần uống, nhổ hết răng thì hết đau .

Thái phì cười :

- Chuyện gì vậy, nói anh nghe với .

Đi ngang hàng sâm bồ lượng, Quỳnh cua ngay vào, làm cho Thái luống cuống nhảy xuống xe tông luôn vào người đi bộ làm cho người đi bộ hành quát tướng lên :

- Nè, học trò về đi đứng vậy hả ?

Thành Thái hoảng hồn xin lỗi lia lịa. Thái đẩy xe... cúp ton của mình lên lè :

- Quỳnh muốn bẻ giò lái nhau hay sao vậy ?

Quỳnh như tan biến hết bực dọc, cười khi :

- Xin lỗi nghe, Quỳnh quên...

- Quên... kiểu chết người luôn .

- Bây giờ là người ta phải không ?

- Không có .

Thái kéo ghế cho Quỳnh ngồi rồi gọi hai ly sâm bồ lượng .

- Có chuyện gì nói cho anh nghe đi Quỳnh .

- Nói cho anh cười .

- Không, thề không cười .

- Rủi như mắc cười quá cũng không cười ?

- Ủ, không cười .

- Khánh Mỹ đó... nghỉ chơi với Quỳnh là tại anh .

Thái trợn mắt :

- Tại anh ?

- Bài thơ tình Xuân Diệu anh đưa vào tay Khánh Mỹ, Mỹ thích lắm, anh tặng cho Mỹ...

- Đâu có, hôm đó anh tặng cho Quỳnh mà .

- Tặng Quỳnh ?

- Ủ. Anh trao tận tay Quỳnh đâu phải trao tận tay Khánh Mỹ. Khánh Mỹ nghĩ... anh viết bài thơ đó vì Khánh Mỹ ?

- Không sai .

Thái gãi đầu :

- Làm Quỳnh với Mỹ giận nhau, xin lỗi nghe. Nhưng mà có một điều, anh muốn nói rõ với Quỳnh, lá thư viết bài thơ tình của Xuân Diệu anh muốn viết cho một người mà thôi, và lại... trái tim của anh nhỏ như hạt đậu đỏ... chứa một người thôi .

- Xạo .

- Không, anh nói thiệt .

Thái thò tay nắm tay Quỳnh lại thật chặt không cho rút lại. Quỳnh ngượng ngịu nhìn Thái, anh nhìn lại cô, hai ánh mắt giao nhau.

Phần 3: Bài Thơ Mực Tím

Khánh Mỹ nghỉ học hai hôm, sau hôm kiểm tra bài Anh Văn, nhỏ bị cây hai to tướng giống con ngỗng trời. Cả mấy ngày giận Quỳnh rồi ốm nghỉ học. Quỳnh nghe năm tiết học dài như đường rầy xe lửa Bắc Nam. Ra trước sân, Quỳnh ngồi lên băng đá kê dưới cây hoàng điệp nhớ Khánh Mỹ. Hai đứa luôn chơi chung, học chung, có khi còn mặc áo quần chung. Hai đứa năm nào cũng ngồi chung bàn. Khánh Mỹ còn bắt Quỳnh để tóc dài như mình trong khi Quỳnh chỉ thích tóc ngắn, chiều ý Khánh Mỹ, Quỳnh cũng để tóc dài. Tụi bạn trong lớp chế giễu hai đứa :

- Hai đứa mày đồng tính luyện ái hử ?

Khánh Mỹ sùng sộ :

- Đồng tính hay đồng tiền gì cũng được, kệ tui. Cho tui mày lời ong tiếng ve luôn .

Ba năm làm bạn với nhau biết bao nhiêu là kỷ niệm, thế mà nay vì bài thơ tình viết bằng mực tím hai đứa giận nhau. Buồn ơi là buồn .

- Quỳnh .

Quỳnh chạy xe vào mà đầu óc ngơ ngẩn, Thái kè sát vào xe Quỳnh. Chợt... Quỳnh vừa lóe lên ý nghĩ, cô quay sang Thái :

- Chiều nay anh Thái có rảnh không ?

Thái mừng rỡ :

- Có, chỉ vậy Quỳnh ?

- Đi chơi với Quỳnh nghe .

Thái mừng đến chớp mắt lia lịa :

- Gặp nhau ở đâu Quỳnh ?

- Bốn giờ gặp nhau tại quán cà phê Dạ Khúc .

- Được, anh đợi Quỳnh .

Buổi chiều khi Quỳnh đến, Thành Thái đã có mặt, vẻ xúc động :

- Quỳnh .

Quỳnh kéo ghế ngồi xuống :

- Quỳnh muốn anh cùng đi thăm một người bạn .

- Quỳnh nói thăm ai ?

- Khánh Mỹ .

Thái ngần ngại :

- Quỳnh .

- Anh không muốn đi ?

- Ủ. Nhưng sao lại phải đến nhà Khánh Mỹ ?

- Khánh Mỹ ốm .

Thái miễn cưỡng :

- Thì đi. Uống nước đã .

Hàng me xanh hai bên đường đến nhà Khánh Mỹ rợp bóng mát, con đường đẹp như bài thơ tình. Mọi khi đến nhà Khánh Mỹ, Quỳnh cũng từng đi về không iết bao nhiêu lần trong ba năm, nhưng chiều này chạy xe song song với Thành Thái, gió vờn bay tóc Quỳnh, từng vòng bánh xe quay nhẹ dưới chân lại khiến trái tim nhỏ bé của Quỳnh rộn rã niềm vui như con chim nhỏ bao lâu bị giam hãm trong lồng son nay được tung cánh bay ngoài khoảng trời xanh bao la.

Đã đến nhà Khánh Mỹ, Quỳnh tự nhiên xô cửa vào. Hai người cùng đẩy xe vào sân. Nhà Khánh Mỹ rất nên thơ, phía trước là giàn hoa lý màu đỏ, đỏ một khoảng sân, mùi hương thơm ngát .

- Anh Thái ngồi chơi nghe .

Khánh Mỹ thảng thốt khi thấy Quỳnh cùng với Thái, mặt cô khẽ nhăn lại. Một chút quận đau tràn lên .

- Khánh Mỹ bệnh sao vậy ?

Khánh Mỹ nhếch mép cười, nụ cười gượng gạo :

- Cảm thôi .

- Anh Thái nghe Mỹ bệnh rất muốn đi thăm, hỏi Quỳnh đi hồi sáng mà... mắc học. Anh Thái còn nói sẽ tặng cho Mỹ bài thơ gì đó hay lắm .

Quỳnh đá nhẹ vào chân Thái, Thái lúng túng :

- Bài thơ hôm nọ...

- Anh Thái nói là không tặng cho ai, thấy hay nên chép ra tặng chung cho hai đứa mình .

Mắt Khánh Mỹ mở to ra, những buồn chán đau khổ vụt như tiêu tan. Cô trở nên vui vẻ :

- Mình ra ngoài chơi đi, đi anh Thái, đi Quỳnh .

Không ngờ ba người vừa ra tới trước, trước sân nhà, Thế Nhân cũng rụt rè bước vào. Khánh Mỹ chọc ngay :

- Không ngờ Thế tử cũng đi thăm Khánh Mỹ, không sợ... Mai sang sao anh Nhân ?

Thế Nhân ngượng ngập, ánh mắt anh chàng vừa tươi vừa nhen lên chút đau khổ. Thúy Quỳnh với Khánh Mỹ huyền thuyên, còn hai chàng thì câm như hến. Lúc chia tay, vừa qua khỏi ngõ ba nhà Khánh Mỹ, Thái kéo Quỳnh theo mình :

- Nhân về sau nha .

Thế Nhân đạp xe lạng khựng buồn hiu. Thật ra anh chàng đến nhà Quỳnh, Vành Khuyên bẻm mép cho hay đi qua nhà Khánh Mỹ anh chàng học tốc đạp xe đi, hóa ra... để chứng kiến điều đau lòng .

Quỳnh đạp xe đi hớn hờ :

- Vui ghê, Khánh Mỹ hết giận Quỳnh .

Thái sầm mặt :

- Riêng anh không thấy vui gì hết .

- Anh Thái không thích Khánh Mỹ ?

- Không, Khánh Mỹ kiêu cách... nói chung không là người bạn anh thấy có tình cảm.

Không hiểu sao Quỳnh thấy vui thêm. Bóng tối phủ quanh hai người, gió thổi mạnh. Thái ân cần :

- Mình đi ăn cái gì nghe Quỳnh ?

- Anh Thái muốn ăn gì ?

- Ăn bánh cuốn đi .

- Cũng được .

Hai người ghé hàng bánh cuốn, Thái gọi hai đĩa, săn sóc cho Quỳnh từng tí một .

- Ồt nhiều coi chừng cay đó Quỳnh .

Quỳnh bẽn lẽn nhìn ra ngoài trời chuyển mưa, gió thổi mạnh mang theo hơi nước, Thái vội ngồi át lại phía cửa lo lắng :

- Quỳnh, có nghe lạnh lắm không ?

Quỳnh bối rối lảng ra :

- Không... mưa mát lắm. Hồi còn nhỏ, Quỳnh rất thích chạy xe đạp trong mưa hay là chạy lảng quăng trong mưa...

- Không ngờ, Quỳnh cũng lảng mạn dữ ha .

Quỳnh làm vẻ thản nhiên :

- Cũng sắp đến mùa mưa, sắp đến mùa hoa phượng nở, nhanh ghê .

Thái nhìn sững Quỳnh. Quỳnh vờ cúi xuống ly nước như không biết. Mưa đổ xuống giăng giăng, màn mưa trắng xóa như những sợi tơ trên khung dệt, dệt thành cái áo choàng khổng lồ phủ kín đường phố .

*

* *

Tiếng keng tan học vang lên trong lồng ngực, những cánh chim câu trắng và chim cánh cụt. Cổng trường mở rộng cho đàn chim cánh cụt bay tủa ra phân về các ngã đường khắp thành phố ban trưa làm nghẽn giao thông, làm các chú công an thổi tu huýt muốn triệu quay hàm .

Thế Nhân còn đang loay hoay với chiếc xe đạp cà tàng tuột dây sên hoải, bỗng :

- Thế tử, thế tử đợi tí nghe .

Thanh Mai từ bên kia đường mắt ngó qua ngó lại như chong chóng, nhìn chừng xe cộ rồi băng nhanh qua đường :

- Xe Nhân bị hư à ?

- Ủ, đang bực mình muốn chết đây nè .

Gởi xe đi. Mai chở Nhân về .

- Mai chở Nhân ?

Thanh Mai ngồi trên yên xe, tay chống nạnh, chân trước chân sau như đứng tấn :

- Không được sao ? Nhân chèo chiếc DD đỏ của Mai không... bằng xe đạp của Thúy Quỳnh ?

Thế Nhân sầm mặt đứng lên phũ tay :

- Khi không... so sánh kỳ cục. Vả lại ai lại con trai ngồi cho Mai chở, bọn Tứ hỷ với bọn Trương Phi... làm thịt phân hai phơi khô luôn .

- Xi, bà chằn ông chằn nào dám đụng vào Nhân nói cho Thanh Mai biết, Mai xé xác ra ăn luôn cả da lẫn xương .

Thế Nhân le lưỡi :

- Con gái gì dữ phát sợ .

- Ủ, Thanh Mai bảo vệ Nhân mà. Nè, gởi xe đi trưa nắng không bết đầu sao hả ?

Thế Nhân do dự một chút rồi đẩy xe vào tiệm sửa xe gởi xong theo Thanh Mai. Trên đường về, thật là khó xử. Thế Nhân ngồi ra xa Thanh Mai đầu cúi gầm, mắt lăm lét nhìn quanh, tay giơ cao cái cặp che đầu, mong sao đừng có ma nào ở lớp 12A2 xuất hiện. Nhất là bọn Tứ hỷ. Thế Nhân lăm bằm khăn vải. Lạy trời cho đừng chạm mặt nếu không ngày mai chắc chắn Nhân sẽ bị mềm người và cái lỗ tai... thúi luôn. Những bài tụng kinh ngàn năm, triệu năm sẽ bị lặp lại, hàng tỉ năm cũng chưa tan .

Đến nhà rồi. A, Thế Nhân thở phào nhẹ nhõm, nhảy xuống xe. Thế Nhân toan phóng giò đào tẩu, Thanh Mai gọi giật ngược :

- Nhân, có miệng không hả, không biết mời người ta vào nhà uống ly nước hả ?

Nhân khựng lại như dòng từ trường bị cắt :

- Xin lỗi nghe, mời Mai vào nhà .

Thanh Mai vênh mặt lên đẩy xe vào tận nhà Thế Nhân, hớn hờ theo Nhân vào nhà .

- Ba má Nhân chắc chưa về ?

- Ủ, ba tôi về trễ nhưng má tôi chắc là sắp về .

- Vậy là Nhân thường ở nhà một mình ?

- Ủ.

- Không sợ ma à ?

- Sợ gì chứ ?

- Sợ ma .

Thế Nhân phì cười :

- Nếu có ma thì cũng là ma nhà, có gì đáng sợ đâu ?

- Nói nghe thấy ghê .

- To con như Mai cũng sợ ma ?

Thanh Mai nhìn lại mình một chút, tự ái của cô đầy mình :

- Bộ người ta to con lắm sao ?

Thế Nhân trêu :

- Đầu có, chỉ hơn nặng hơn bao gạo một tạ có mấy ký thôi .

Thanh Mai sa sầm mặt :

- Nè, người ta ăn kiêng nhiều lắm rồi nghe .

- Ăn kiêng ?

- Ủ, một ngày Mai chỉ uống sữa, ăn cháo loãng, ăn trái cây, không dám uống nhiều nè, không dám ăn thịt cá, ăn ngũ cốc hay mỡ, kiêng hết... tại vì Nhân đó, người ta muốn bằng Nhân .

Thế Nhân giật mình lảng ra :

- Uống nước đi Mai .

Thanh Mai bung ly nước đá lên uống một hơi. Thế Nhân vờ tròn mắt kêu :

- Mai mới nói không uống nước nhiều, vậy mà chỉ mới làm một hớp đã tới... đầy ly rồi .

Thanh Mai cười chổng chế :

- Người ta đang khát chứ bộ .

Thế Nhân lại chọc :

- Mai nói không dám ăn thịt cá vậy mà giờ ra chơi nào cũng rủ Thế Nhân đi ăn trứng vịt lộn .

Thanh Mai cười ngẩn ngẩn :

- Mẹ Mai nói rằng Mai rất yếu nên cần phải ăn trứng vịt lộn tắm bổ .

- Hi hi... thiệt vậy sao ?

Thanh Mai nổi sùng :

- Nè, bộ hết chuyện rồi hay sao Nhân móc họng người ta hoài vậy ?

- Đâu có, đùa cho vui thôi mà, giận hả ?

- Ai thèm giận. Nè... cho Mai xem bàn học của Nhân đi .

- Xem thì xem .

Thế Nhân đưa Mai đi xem góc học tập của mình .

- Có thích không ? Căn phòng này là thế giới riêng của Nhân đó .

Thanh Mai ngồi xuống ghế, sờ tay lên những quyển sách, không có tí bụi nào cả, cả cái cửa sổ che rèm xanh nhìn ra khu vườn nhỏ trồng mấy gốc lựu nở hoa đỏ chói cũng sạch, lấy ngay một cuốn có bìa đỏ cứng nổi bật, trong hàng sách, giở ra xem, cô thấy Nhân bôi rồi chỉ muốn giặt lại .

- Thế Nhân có quyển này nữa à ? Thợ tình học trò...

Chợt một tấm ảnh rơi ra, rớt ngay xuống thềm nhà, Thế Nhân giặt mình khom người định nhặt lấy giấu đi, Thanh Mai nhanh hơn nhặt lên trước .

- Hình của Thúy Quỳnh .

Lật ra trang sau chẳng có hàng chữ nào hết, Thanh Mai lật lại ngắm nghía một cách ác cảm :

- Cái áo đầm Quỳnh mặc rất đẹp, nhưng Quỳnh mặc lại... thiệt là phí, xấu như ma .

Thế Nhân giặt phẳng tấm ảnh giấu vào túi áo :

- Người ta mặc đẹp như vậy, Mai còn chê .

- Ủ, Mai thích chê thì sao, mắc mớ gì làm dữ vậy hả ?

- Khi không... nổi nóng kỳ cục .

- Hai người... hai người thân nhau lắm hả ?

- Thân thì sao, không thân thì sao ?

Thanh Mai tái xanh cả mặt, mắt cô tròn tròn, hai má phùng ra như rắn hổ mang, cô chộp tấm ảnh từ túi Thế Nhân :

- Nhân thân với Quỳnh thì... thì Mai nghỉ chơi với Nhân luôn .

Thanh Mai bỏ chạy ra ngoài, Thế Nhân hốt hoảng đuổi theo :

- Ê, ê, trả tấm ảnh cho người ta chứ .

- Không trả .

Thanh Mai giơ cao tấm ảnh của Thúy Quỳnh xé tan nát, cô toan tung lên không, không hiểu sao nắm chặt tay lại, vội vàng chạy ra cổng, mở máy xe phóng đi. Thế Nhân càng quỳnh lên :

- Thanh Mai, trả đây .

- Xé rồi, Nhân đòi lại làm chi ? Quý lắm hả ?

- Vậy chứ Mai đã xé còn giữ chi vậy ?

- Có chuyện.

- Chuyện gì chứ ? Nè, không đùa, trả lại đây .

- Không trả, dám đánh Mai hôn ?

Thế Nhân gãi đầu bức tóc :

- Ai dám đánh Mai ? Người xưa nói ai đi đánh mỹ nhân cho dù bằng một cành hoa .

- Thôi đi, hổng dám đâu, Nhân nói mỹ nhân đây là nói Thanh Mai phải không, Nhân để danh từ tuyệt vời đó cho Thúy Quỳnh đi, Thanh Mai không dám nhận đâu .

- Thanh Mai, Nhân năn nỉ hết lời, Thanh Mai còn muốn gì nữa ?

- Muốn sáng mai công bố cho Tứ hỷ với nhóm Trương Phi biết .

Thế Nhân kinh hồn bạt vía :

- Trời đất, đừng Mai ơi .

- Bây giờ mười hai rưỡi, Mai đang đói bụng dữ lắm rồi, Mai về đây. Nhất định bữa nay, Mai phải ăn cho thật no, thịt cũng được, cá cũng được, hột vịt cũng ăn luôn. Nói tóm lại ngày mai trên... tình trường, Mai là người

thắng cuộc .

- Trời .

Thế Nhân ngã ngồi trên băng đá đã gãy mất một chân trong lúc Thanh Mai hăm hăm phóng xe đi ào ào, suýt tông luôn cả vào mẹ của Thế Nhân. Cô ráng cười gượng một cái :

- Thừa bác .

Rồi phóng xe đi như giông bão. Thế Nhân như người ngồi trên lửa, không dám chạy theo nữa. Nhân đâm vào đầu mình. Ngu ơi là ngu, ai biểu quá giang xe người ta, đã vậy cho người ta chở, đưa người ta về nhà cho người ta vào phòng học. Thế Nhân u sầu chống tay dưới cằm. Cơm không muốn ăn, và học cũng không nổi luôn .

*
* *

Lớp 12A2 nhốn nháo hẳn lên vì tin lớp trưởng Thế tử cáo ốm nằm nhà. Đến giờ giải lao, Thanh Mai mang tấm ảnh Thúy Quỳnh bị xé làm tư ném lên bàn trước mặt Thúy Quỳnh găm giữ :

- Đồ không biết mắc cỡ. Bộ chụp hình đẹp lắm sao tặng cho người ta báo hại người ta xé tan tành cái mặt .

Thúy Quỳnh không hiểu gì hết, ngơ ngác nhìn những tấm ảnh bị xé vụn :

- Sao lại là ảnh của Quỳnh ?

Khánh Mỹ nhặt lên :

- Ảnh Quỳnh đây mà, tấm ảnh ai cũng khen Quỳnh chụp đẹp giống như công chúa Bạch Tuyết .

Thanh Mai nghiêng răng trêu trẹo :

- Bạch Tuyết, Bạch Tuyết gì chứ, ngày nào cũng thấy nhau còn bày đặt tặng hình, xấu hổ quá trời .

Khánh Mỹ đứng lên, trở nên dửng dưng cảm và cũng đánh đá lại, chỉ tay vào mặt Thanh Mai :

- Nè, nói tới nói lui người ta tặng ảnh nhau mắc mớ gì tới mi chứ ?

- Ô, sao lại không. Tớ là bạn của Thế Nhân, tớ không thích Thế Nhân giữ ảnh của Thúy Quỳnh, tớ xé đó .

- Thế tử ?

Thúy Quỳnh và Khánh Mỹ tròn mắt nhìn nhau cùng kêu lên :

- Thì ra hẩn .

Thanh Mai không hiểu chuyện gì sa sầm mặt hỏi ngược lại :

- Bộ không đúng sao ?

- Tất nhiên là không đúng, Thúy Quỳnh đâu có bao giờ tặng ảnh cho Thế tử, Thúy Quỳnh đâu có ý định làm hoàng hậu đâu mà tặng hình .

- Vậy sao tấm hình này ở trong tay Thế Nhân ?

Khánh Mỹ chanh chua :

- Rõ ràng quá mà, mi động não chút đi Thanh Mai, thông minh cái đi, mi nhớ hôm đó Thúy Quỳnh đi chơi với anh Trần chụp ảnh mang vào cho cả lớp xem không, đến khi gom lại, mất một tấm .

Thanh Mai ấp úng :

- Nghĩa là...

- Thế tử là thủ phạm chôn chĩa hình của người ta đó, hiểu chưa đồ ngốc ?

Khánh Mỹ vừa nói hết câu, Thanh Mai xoay lưng bỏ đi, dáng vẻ ỉu xìu như cái bánh bao thiu. Cũng may bọn Tứ hỷ không có mặt tại lớp, chỉ có bọn Quốc An Trương Phi nghe ồn ào vênh tai lên nghe ngóng, chúng đã biết tông tong rồi, nhưng người ta là con trai với nhau cho dù Thế tử không nói ra cho ai biết, cả bọn đều cho Thanh Mai đúng là con... nữ tặc không biết mắc cỡ chút nào hết, và vô tình làm nổ tung trái mìn mà Thế tử ôm ấp bấy lâu nay... cô bé ghen .

Ra về Khánh Mỹ nghịch ngợm :

- Thúy Quỳnh nè, mi thử sờ vào cái mông của mi xem .

Quỳnh ngơ ngác lăm tưởng bọn Quốc An chơi ác dán giấy lên áo dài của mình nên vội vàng sờ tay ra sau lưng vuốt từ trên xuống dưới. Khánh Mỹ cười ngặt nghèo :

- Mi mọc đuôi rồi đó, biết chưa ?

- Xí, đồ quỷ .

Chạy xe ngang với Quỳnh, Khánh Mỹ nháy mắt :

- Nè, đi thăm bệnh Thế tử đi, Thế tử bị bệnh nặng lắm đó .

- Thế tử mắc bệnh gì chứ ?

Khánh Mỹ áp xe đạp vào xe Quỳnh cười cười :

- Bệnh tương tự đó .

Khánh Mỹ cười hì hì ngâm :

- Nắng mưa là chuyện của trời, tương tự là chuyện của Nhân yêu Quỳnh .

Thúy Quỳnh đỏ mặt :

- Nói vậy, chạy xe lo chạy cho đảng hoàng...

Bỗng Quỳnh hét lên, một chiếc xe tải xuất hiện to như con ma mùt xẻ rừng băng băng chạy tới trước đầu xe hai người. Chẳng biết tài xế bị quáng gà hay bị ma men nữa mà chiếc xe ẹo qua ẹo lại như vũ nữ Ấn Độ làm cho cả hai sợ đứng tim, tạt đại vô lễ té đùng đống trên đường, chiếc áo dài trắng lấm lem, tay và đầu gối trầy hết trơn .

*

* *

Cuối năm, hoa phượng bắt đầu trở đỏ trên cành. Mọi chuyện nghịch ngợm thăm kín, chuyện chanh chua, chuyện tình mơ mộng gác bỏ hết treo lên xà bếp. Nhóm Tứ hỷ tự nhiên nghiêm chỉnh lại. Quốc An Trương Phi muốn nóng cũng không có cơ hội vì các bếp lò trong lớp đều tắt hết lửa. Khánh Mỹ đồng ý ngoéo tay với Thúy Quỳnh không đi chơi với Thành Thái .

Hoa phượng nở từng chùm và trái đỏ sẫm trường. Thịnh thoảng về chiều trời lại đổ cơn mưa rơi rơi, làm cho nhóm Thúy Quỳnh, Thế Nhân đi ôn bài về phải co đầu rút cổ chạy vội vào mái hiên của các dãy phố để tránh mưa .

Rồi tuần lễ thi cũng đến, môn thi đầu tiên là môn toán, Thúy Quỳnh được Thành Thái kèm học hết mười ngày, Quỳnh giấu biệt Khánh Mỹ điều này. Văn Q và văn M ngồi cách nhau khá xa cho nên Khánh Mỹ cứ ngồi cắn bút trong lúc Quỳnh viết ro ro .

Kể đánh tan giờ thi, Quỳnh chạy vội tìm Khánh Mỹ ngay :

- Làm bài được không Mỹ ?

- Hi hi, khỏi lo .

Quỳnh mừng rỡ :

- Sao, làm được hết, hay dữ vậy ?

Khánh Mỹ phùng má chu môi :

- Ta có bảo ta làm bài được hết đâu ?

- Ủa, chứ bộ...

Khánh Mỹ cố tình kéo dài thời gian :

- Có quới nhân giúp đỡ .

- Ai vậy ?

- Thế tử .

- Thế Nhân ?

- Chứ sao, vì chữ cái tên của ta với hần M, N gần nhau mà hì hì...

- Thì ra là vậy, nhưng bồ đừng chủ quan nghe, còn môn Anh văn cũng hóc búa lắm đó .

- Không sao, tớ sẽ nhờ quới nhân ban phước lành yểm trợ .

- Kỳ ghê, chẳng lẽ nhờ người ta hoài ?

- Í ẹ, người ta, làm gì có người ta nào, lớp trưởng của mình đó, xa lạ lắm sao ?

- Nhưng mà... cũng kỳ kỳ .

Thúy Quỳnh nhắm mắt trong lúc Khánh Mỹ tỉnh queo :

- Nè, Quỳnh biết vì sao lớp trưởng ga lăng với ta không ?

- Không .

- Vì ta đã hứa với hần .

- Hứa chuyện gì ?
- Xin lỗi bồ giùm hân .
- Xin lỗi chuyện gì mới được ?
- Chuyện tắm ảnh bữa trước đó .

Quỳnh gật gù :

- Thì ra vậy, nhà người bảo với Thế Nhân ta quên rồi .
- Ý, đâu có được .
- Sao vậy ?
- Ngu sao, nói như vậy Thế tử sẽ trở mặt không chia bài làm sao ta chép thì có nước... về châu Diêm Vương luôn .
- Trời đất .

Thúy Quỳnh chỉ còn nước đưa hai tay và đưa hai chân chào thua con bạn thân của mình. Không ngờ con nhỏ đổi thay tính tình như gió thổi chiều trên sa mạc cát. Hồi đầu năm còn lí nhí không dám nhìn mặt ai, nghe bạn bè trêu một câu đã giãy nảy lên như đĩa phải vôi, vậy mà đến cuối năm lại xảo quyệt gian manh hơn cả... hồ ly tinh .

Xong tuần lễ thi ai cũng thở phào nhẹ nhõm như trút đi gánh nặng ngàn cân, đứa nào đứa nào nấy đều ồm ồm vì thức đêm học bài thi nay thoải mái tắm bồ. Còn đứa nào ranh ma lại có thời gian tiếp tục trò ranh ma quý giá của mình. Đứa nào thích làm thi sĩ mơ theo trăng và vắn vơ theo mây thì tha hồ, thời tiết này đủ thích hợp làm thi sĩ .

Phước Hoàng lập ra quyển lưu bút dày cộm, trang đầu tiên nắn nót chép lại vắn thơ của Nguyễn Bạch Dương :

Thơ chưa đủ sức gọi hè

Để em ve ốm nằm nghe mưa chiều

Cỏ vàng giắt gió hiu hiu

Giật mình hoa đỏ rụng nhiều sáng nay

Ngập ngừng áo trắng... ô hay

Bài thơ lưu bút trao tay ngập ngừng .

Phước Hoàng trao cho lớp trưởng Thế Nhân trước tiên. Thế Nhân không chịu cứ đùn cho người khác viết trước. Nhân gợi ý cho Phước Hoàng đưa cho Thúy Quỳnh khai bút, Quỳnh cũng không chịu, cứ nhất định Thế tử là con trời phải làm gương thiên hạ .

- Thôi mà, ai viết cũng được, làm ơn đi, xô đẩy qua lại một hồi quyển vở của tớ nhanh chóng biến trở lại thành... xía mía .

Phước Hoàng nhăn mặt như khi ăn ớt khiến cả lớp cười rộ lên. Thế Nhân bao giờ cũng là kẻ đi đầu về lòng nhân ái. Nhanh chóng xiêu lòng trước vẻ mặt tội nghiệp của Phước Hoàng, Nhân cầm lấy quyển vở cười tùm tùm :

- Được rồi, tớ sẽ khai bút đầu tiên. Bảo đảm với các cậu, tớ viết xong các cậu xem qua sẽ bốc nhãn luôn .
- Trời trời, xem tới rớt con mắt ra luôn hả ? Hay dữ đội vậy sao ?

Nguyệt mập nhăn nhó :

- Bí mật hãy đợi đây .

Thế Nhân nheo mắt cười cất quyển lưu bút của Phước Hoàng vào cặp. Khi đến lượt Thúy Quỳnh nhận lưu bút thì quyển vở đã đầy ắp rồi. Không ngờ mọi người mới đầu khiêm tốn nay giành giật nhau viết trắng trơn. Bởi đây là năm học cuối cùng của họ, rồi chia tay mỗi người một nẻo đường đời .

Thúy Quỳnh lật ra ngay trang viết của Thế Nhân. Anh chàng viết chữ thật lã lướt. Viết cho mùa hoa phượng, thơ của Đào Phong Lan. Thế Nhân khai bút bài viết bằng vắn thơ :

Em đi rồi chùm phượng cuối mùa thi

Đỏ hoe mắt một buổi chiều chớm nắng .

Nhắm chùm hoa không chua mà chát đắng

Bước chân tôi khập khiễng trước sân trường

Trước mắt tôi là hoàng hôn

Sau lưng là cánh cửa phòng thi khóa vội

Những bàn ghế những bảng đen ngập bụi

Tờ giấy vo tròn ném cuối giờ thi

Chỗ em ngồi còn kia

Vết nắng dài in hằn trên ghế

Em đi rồi chùm phượng ở trên cao

Cứ cháy mãi những điều chưa nói hết .

Thế Nhân viết những hàng lưu bút cho Phước Hoàng mà Thúy Quỳnh tưởng Thế Nhân viết một bạn gái thân thiết nào đó, cô bạn đã gieo vào lòng Thế Nhân những tình cảm chỉ có thể nhận thấy mà không nói thành lời. Đọc xong, Thúy Quỳnh ngơ ngẩn. Cô bạn nào của Thế Nhân lại ôm ấp trong mình mối tình si không thể nói ra vậy nhỉ ?

Mặc kệ hấn đi, càng nghĩ càng mệt óc, Quỳnh lật sang trang khác xem bài viết của Xuân Ảnh, Thúy Quỳnh ôm bụng cười, vua tếu Xuân Ảnh than thở :

Nghỉ hè rồi đó, tớ phải ở nhà chặn dê thay cho thằng em út của tớ, không còn dịp để tớ chà đồ nhôm... ý quên chôm đồ nhà vào lớp chia cho cậu nhai nhóp nhép trong giờ học... Tớ đang muốn khóc hu hu vì từ nay sau khi rời trường tớ không còn tâm sự với cậu, tâm sự nãy nê dẫu sâu trong lòng tớ .

Xuân Ảnh không viết nữa, tắt ngang luôn ở lời văn dang dở, như một tâm sự không thể tỏ bày cùng ai.

Quỳnh thờ khi, đến phiên mình viết gì đây ? Quỳnh vát óc bóp trán, cắn bút hoài nát cả đầu viết vẫn chưa nghĩ ra được câu nào. Còn đang khó xử thì Vành Khuyên thò đầu vào cười khúc khích :

- Hi hi... chị Quỳnh, có anh Trần đến tìm .

Quỳnh buông viết cúi kinh :

- Đến thi đã sao, nói chuyện với ba mẹ, với... mi là được, mắc mớ gì đến ta .

- Nè, anh Trần mang quà nhiều lắm đó, chị Quỳnh .

Quỳnh hờ hững :

- Quà gì vậy ?

- Không nói, ra mà xem .

Quỳnh ném cây viết chạy ra ngoài. Cô khựng lại vì chạm ngay Trần, anh chàng mặc quần jean xanh áo thun đen có hình con ó khó coi làm sao, nước da không trắng lắm, lại ăn mặc... xi ba chao. Thấy Quỳnh nhìn mình, Trần cười :

- Em làm gì vậy ?

Quỳnh lạnh nhạt :

- Xem sách .

- Thi xong rồi phải không ?

- Rồi .

- Quỳnh học bao nhiêu đó cũng đủ rồi, con gái học nhiều quá không nên .

- Thời đại này anh lại bảo con gái học nhiều quá không nên, xưa quá rồi .

Trần phì cười :

- Không xưa đâu, con gái học nhiều rồi cũng lấy chồng sinh con .

Quỳnh bực bội :

- Ai nói anh, Quỳnh nhất định học xong đại học .

- Chưa chắc à cô bé, cô sẽ không học được nữa đâu .

- Tại sao ?

Trần còn đang cười cười, nụ cười Quỳnh ghét oi là ghét. Vành Khuyên bê nguyên thùng đồ Trần mang đến, cô hí hửng :

- Chị Quỳnh, nhiều quà lắm nè, nè nhen, vải nè, kẹo nè, nước hoa nè .

Trần chen vào :

- Kẹo là của Vành Khuyên, nước hoa với vải của Quỳnh .

Vành Khuyên giãy nảy :

- Chị Quỳnh nhiều quá vậy, anh Trần ăn hiếp em .

- Anh sẽ cho em chú robot điện tử, còn vải là của Quỳnh, Quỳnh sắp về nhà anh...

- Anh nói gì vậy anh Trần ?

- Vì ba của Quỳnh bằng lòng cho anh cưới Quỳnh .

- Hà, anh Trần nói cái gì ?

- Anh nói, ba với má em đã bằng lòng cho anh cưới em. Hai ông là ba em với ba anh, từng vào sinh ra tử, là chiến hữu với nhau trong những ngày chiến tranh, nay hòa bình, chúng ta đã lớn, hai ông bạn già muốn thắt chặt tình thân bằng cách làm sui gia với nhau, có gì lạ lùng đâu, làm gì em kêu lên như cháy nhà vậy ?

Thúy Quỳnh lúng túng :

- Anh không hay thời đại bây giờ chuyện cuộc đời mình để cho người lớn quyết định là không đúng hay sao ? Hơn nữa, em chỉ xem anh như là anh trai của em .

Trần mỉm cười :

- Tình yêu có thể đến sau hôn nhân mà em .

- Nhưng em...

Trần cau mày :

- Có phải em đã có người yêu rồi phải không ?

- Không có .

- Vậy thì được rồi, anh cũng chưa từng yêu ai, em chưa có người yêu, chúng ta là vợ chồng với nhau đúng quá rồi .

- Không, em còn muốn học nữa .

- Học làm gì, nhà anh trồng cả trăm mẫu mía, rồi cao su, nội máy cày đi cày mướn, em ăn không hết, học cho nhiều cũng không kiếm được bao nhiêu tiền đâu. Anh thấy rồi, học bốn năm đại học, ra trường làm bác sĩ, kỹ sư, kiếm tiền một tháng chỉ bằng anh kiếm một ngày .

Thúy Quỳnh thất vọng nhìn Trần, hai tư tưởng của cô với anh khác nhau, làm sao có thể sống chung với anh chứ ? Khi anh nắm tay cô, Thúy Quỳnh không hề thấy xúc động, cái cảm giác dửng dưng và hoàn toàn xa lạ.

Lùi lại, Thúy Quỳnh chạy nhanh vào nhà. Không, nhất định Quỳnh không để ba má đặt để mình, ba má chỉ có thể làm cổ vắn thôi .

- Quỳnh.

Trần thẳng thốt gọi với theo, bóng dáng nhỏ nhắn của Quỳnh biến mất sau cánh cửa.